

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. T. V.**, bytem S. 763/45, B., zastoupeného JUDr. Pavlem Hálou, advokátem se sídlem AK v Brně, Martina Kříže 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 13. 8. 2012 vydal Magistrát města Brna, odbor dopravy rozhodnutí č. j., jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a za to mu bylo uložena pokuta ve výši 15.000,- Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců a dále byl zavázán k povinnosti uhradit náklady přestupkového řízení v částce,- Kč. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal do něho odvolání. Žalovaný pak dne 18. 10. 2012 pod č. j., sp. zn. rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku spočívající v řízení motorového vozidla v takové době po požití alkoholu, kdy byl ještě pod jeho vlivem, přičemž ve výroku napadeného rozhodnutí naprosto absentuje označení míry ovlivnění, které správní orgány považovaly za prokázané, resp. ve výroku je uvedeno pouze to množství alkoholu, které bylo dechovými zkouškami zjištěno, tedy 0,38g/kg, resp. 0,37g/kg alkoholu, ačkoliv ze znaleckého posudku

i na základě návodu k obsluze dechových analyzátorů i ze zákona o metrologii a jeho prováděcích vyhlášek jednoznačně plyne, že naměřená hodnota ovlivnění alkoholem není totožná s mírou ovlivnění alkoholem, a že z této naměřené hodnoty je nezbytné provést přepočet podle určeného vzorce. Neprovedení takového přepočtu má za následek nejen jinou, vyšší hladinu ovlivnění řidiče alkoholem, než s kterou mělo být počítáno, což má vliv nejen na velikost sankcí, ale také to má vliv na počet trestních bodů, které obviněnému na základě napadeného výroku byly nesprávně a nespravedlivě přiděleny. Podle přílohy k zákonu č. 361/2000 Sb., na jehož základě se přidělují trestné body, se do registru řidiče zapíše 7 trestných bodů, pokud zjištěná hladina ovlivnění alkoholem byla vyšší než 0,3g/kg alkoholu. V případě, že správní orgány by postupovaly v souladu se zákonem, v souladu se zásadami správního řízení, zejména se zásadou in dubio pro reo a zejména v souladu se zákonem o metrologii, v daném případě by na základě správně vyhodnocené míry ovlivnění alkoholem měly konstatovat, pokud vůbec by k závěru, že se o ovlivnění jednalo, že obviněný by byl ovlivněn o 0,24g/kg méně, než kolik činily obě dechové zkoušky, tedy měly dojít k závěru, že byl ovlivněn alkoholem v míře maximálně 0,14g/kg, resp. 0,13g/kg alkoholu a sankce měly být uděleny přiléhavě právě k takto korigované hladině alkoholu, stejně tak i trestné body měly být přiděleny pouze 3, nikoliv 7, jak plyne z napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o výsledky provedených dechových zkoušek obviněného, namítá tedy, že tyto nebyly vyhodnoceny v souladu s metodikou „pracovního postupu o metodice měření alkoholu v dechu“, poskytnuté Českým metrologickým institutem v Praze „pracovní postup při měření“ (kapitola 6. na čtvrtém listu) a nebyly vyhodnoceny v souladu s přílohou k tomuto materiálu „Shrnutí pracovního postupu pro kontrolní orgány“ kapitolu 6. na straně 2. Rovněž nebyly vyhodnoceny v souladu s Pokynem ředitele služby Dopravní policie ČR č. 1/2010 pasáž „Kontrola dodržování zákazu požívání alkoholických nápojů“, čl. 33 odst. 2 a v souladu se závazným pokynem Policejního prezidenta PČR č. 160/2009, části šestou, čl. 54 a zejména čl. 56 odst. 5“ Postup při odborném měření“. A již vůbec nebyly vyhodnoceny v souladu (v současné době jedinou odbornou studií, zabývající se kvalitou, resp. chybovostí, průkazu alkoholu z dechu na základě dechových zkoušek) se studií z Aus dem Fachbereich Medizin der Johann Wolfgang Gethe –, na kterou odkazuje znalecký posudek obsažený ve spisu.

Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly zejména v rozporu s metodikou a závazným postupem Českého metrologického institutu, nebraly v úvahu, že problematika alkoholové toxikomanie, konkrétně průkazu jejího vlivu, je natolik složitá a komplikovaná problematika, k jejímuž řešení je nezbytné využití soudně lékařských znalostí, (které lze získat pouze studiem medicíny – oboru soudního lékařství, a to dokonce až během druhé atestace) a naopak, že tuto problematiku za žádných okolností nelze řešit pouze na základě právnických znalostí nebo na základě znalostí správním orgánům známým z úřední činnosti, popř. vycházet přitom z výsledků dechových zkoušek, aniž by byla provedena korekce naměřených výsledků. V této souvislosti namítá ještě procedurální problém, který správní orgány vyvolaly použitím naměřené hodnoty bez korigovaného výsledku, totiž skutečnost, že podklady pro rozhodnutí v podobě výstupu z dechového analyzátoru, pokud nebyla provedena korekce jeho výsledků a ve výroku bylo vycházeno z přímo naměřených hodnot, tyto hodnoty samy o sobě byly použity v rozporu s právními předpisy o metrologii. Rovněž postup během měření byl proveden v rozporu s výrobcem poskytnutého návodu k obsluze analyzátoru. Použití takto získaného důkazu o míře ovlivnění řidiče alkoholem (bez korekce výsledku) v řízení odporovalo ust. § 51 odst. 1 správního řádu, kde je mimo jiné uvedeno, že k provedení důkazu ve správním řízení lze použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. V této

souvislosti žalobce namítá, že podle občanského zákoníku, obchodního zákoníku a podle právních předpisů od nich odvozených (tzv. *lex specialis*) mezi základní právní požadavky správného použití jakéhokoliv průmyslově vyráběného technického zařízení je předpoklad dodržení návodu k jeho obsluze. Pokud tedy během provádění dechových zkoušek návod k obsluze dechového analyzátoru ze strany policistů dodržen nebyl, výstup z dechového analyzátoru v podobě zjištěné hladiny alkoholu jako důkaz v řízení ze zákonných důkazů použit nelze.

Za důkazní situace, která je ve spisu a vyplývá zejména ze znaleckého posudku a jeho přílohy, dle názoru žalobce nelze vůbec dovozovat, že pozitivita dechových zkoušek musela být vyvolána požitím alkoholu, nýbrž právě naopak, lze předpokládat, že během měření se mohla z mnoha různých důvodů, např. vzhledem k eventuelnímu nedodržení již citovaných technických právních norem a podzákonných právních předpisů ze strany policistů, a zejména pak z důvodů uváděných obviněným, projevit tzv. falešná pozitivita. V této souvislosti poukázal na skutečnost vyjádřenou ve znaleckém posudku, totiž že pro forenzní účely jedinou spolehlivou metodou průkazu případného vlivu alkoholu je výsledek zjištěný metodou plynové chromatografie za současné kontroly nezávislou laboratorní metodou Widmarkovou, enzymatickou či osmometrickou, (přičemž žádný ze zmíněných způsobů průkazu eventuelního vlivu alkoholu v daném případě použit nebyl). Znalecký posudek rovněž prokazuje, že činit právní závěry o míře ovlivnění alkoholem na základě výsledku dechových analyzátorů, je krajně neobjektivní, protože chybovost takovýchto výstupů z dechových analyzátorů dosahuje až 80%, přičemž nejsou výjimečné odchylky v míře přesahující 1,00g/kg. Žalobce je přesvědčen, že daná problematika prokazování vlivu alkoholu je objektivně natolik komplikovaná a složitá, že je nezbytné ji řešit ve smyslu § 56 správního řádu, tj. znaleckým zkoumáním, jak to učinil sám obviněný, a v průběhu řízení měl být proveden důkaz čtením znaleckého posudku, z něhož měly být vyvozovány závěry, popř. tyto závěry měly být relevantně vyvráceny. To se však nestalo. Znalecký posudek v průběhu řízení čten nebyl, obsah znaleckého posudku nebyl brán v úvahu a rovněž správní orgány obsah znaleckého posudku relevantně nevyvrátily, a ani vyvrátit nemohly, když jeho důkaz čtením neprovedly. Není vinou žalobce, že průkaz ovlivnění alkoholem do takové míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, je komplikovaný a složitý. To je objektivní skutečnost. Proto se domnívá, že nelze odmítnout důkazy, jak se to stalo v daném případě, předložené žalobcem a rozhodovat pod vlivem zjednodušených schémat a masově se rozmáhajících tendencí ve správním řízení, kdy nejsou respektovány zásady presumpce neviny a naopak při rozhodování takovýchto případů je uplatňována presumpce viny, s nevysloveným argumentem, že správní řízení, pokud by všechny tyto okolnosti, které jsou namítány, bralo v úvahu, by se stalo nepřiměřeně složitým a komplikovaným. Takovýto postup a přístup k problému alkoholové delikvence by byl postojem totalitního a neprávního státu, který by popřel všechny právní principy, sloužící k ochraně před nespravedlivým výrokem veřejné moci. Nesouhlasil rovněž s výrokem o druhu a výši sankce, kdy napadeným rozhodnutím žalobci byly uloženy obě sankce, tedy pokuta při horní hranici sazby a délka zákazu řízení rovněž v horní polovině zákonem vymezené trestní sazby, přičemž tyto sankce naprosto neodpovídají míře ovlivnění alkoholem, ke které správní orgány správným vyhodnocením důkazů a správnou interpretací výsledků dechových analyzátorů měly dospět. Jestliže míra ovlivnění obviněného alkoholem byla buď nulová, nebo byla nejvýše 0,14g/kg, resp. 0,13g/kg alkoholu, teda míra ovlivnění byla na samé teoreticky vůbec zaznamenané míře, která řidiče během řízení ze žádných okolností ovlivnit nemohla, mělo být řízení zastaveno, popř. měla být uložena sankce na samé spodní hranici sazby. Žalobce je přesvědčen, že argumentace odvolacího správního orgánu v této věci, kdy poukazuje na skutečnost, že zákonodárce ve skutkové podstatě počítá s pachatelem i jako řidičem nemotorového vozidla,

příčemž v daném případě se jednalo o řidiče motorového vozidla, což samo osobě je právě ta přitěžující okolnost, která byla zohledněna při uložení aktuálních sankcí, je zcela nepřiléhavá. Není totiž možné, že zákonodárce by při ukládání zvolených sankcí počítal s těmito sankcemi v případě řidiče nemotorového vozidla prostě proto, že přímo zákon uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel řidiči nemotorového vozidla nepřipouští. Z uvedeného jednoznačně plyne, že zákonodárce počítal se sankcí zákazu činnosti, která se v daném případě promítla ve formě zákazu řízení motorových vozidel právě jen vůči řidiči těchto motorových vozidel a naopak s touto sankcí vůči řidičům nemotorových vozidel vůbec počítáno nebylo. Setrval proto na svém argumentu, že v daném případě argument, který byl použit pro aktuální uložení sankce, byl porušením zákazu dvojího přičítání, jak to žalobce specifikoval ve svém odvolání, na jehož obsah odkázal. V této souvislosti rovněž namítal, že zvolené sankce jsou nejen nepřiměřené korigovanému výsledku ovlivnění řidiče alkoholem (0,14, resp. 0,13g/kg), ale byly uloženy nepřiměřeně a v rozporu s § 12 zákona o přestupcích, když zejména nebyla zohledněna lehčí a méně závažná forma pouze nedbalostního zavinění, nebyla zohledněna okolnost, že tak malé množství alkoholu, ke kterému po korekci správní orgány měly dopět, v silničním provozu řidiči motorového vozidla nemůže být naprosto nijak nebezpečná, protože fakticky řidiče nijak negativně neovlivňuje, což rovněž vyplývá ze znaleckého posudku. Domnívá se, že v této souvislosti nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že zvolené a uložené sankce v té výši, jak byly uloženy v případě žalobce, odporují § 2 odst. 4 správního řádu, z něhož vyplývá: „Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i nato, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V této souvislosti namítal, že jak právnímu zástupci žalobce a jistě tak i správním orgánům obou stupňů je známá celá řada případů nejen obdobných, ale i jiných s mnohanásobně vyšší hladinou ovlivnění řidiče alkoholem, někdy dokonce na samotné hranici stavu vylučující způsobilost, což je těsně pod 1,00g/kg alkoholu, kdy sankce za takovéto přestupky byly uloženy na samé spodní hranici zákonem vymezené trestní sazby.

Z výše uvedených důvodů, kdy během řízení o přestupku došlo k celé řadě procesních pochybení, znamenající porušení zákona, kdy napadené správní rozhodnutí nesplňuje kritéria § 3 správního řádu, protože žádný ze správních orgánů nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými § 2 citovaného zákona, kdy správní orgány namísto zásady presumpce nevinu uplatňovaly a postupovaly zcela opačně, tedy v duchu presumpce viny, kdy pochybnosti v řízení nevykládaly ve smyslu in dubio pro reo, nýbrž vyhodnocovaly je zcela opačně, a to v neprospěch obviněného, kdy uložily sankce nepřiměřené formě zavinění, míře zavinění a během ukládání sankcí porušily zásady zákazu dvojího přičítání, to vše v konečných důsledcích znamená, že vydáním správního rozhodnutí došlo nejen k porušení výše citovaných právních norem a právních principů, nýbrž došlo tím přímo k porušení čl. 2 odst. 3 a čl. 10 Ústavy ČR a došlo rovněž k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kde je uvedeno, že státní moc (tedy i státní správu v řízení o přestupcích) lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Navrhoval, aby soud vydal rozsudek, jímž zruší uvedené rozhodnutí žalovaného a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení a dále zaváže žalovaného, aby žalobci nahradil náklady soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl její zamítnutí, uvedl, že v žalobě žalobce uvádí některé zcela nové argumenty (odečet z naměřených hodnot) a některé naprosto totožné skutečnosti, které již uvedl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl:

Metodika Českého metrologického institutu v Praze je žalovanému známa, avšak jako taková není obligatorním a závazným stanoviskem při postupu obou správních orgánů v přestupkovém řízení. Stejně tak tomu je i u dalších žalobcem zmíněných pokynů a studie. Správní orgán I. stupně správně vycházel z výsledků dechových zkoušek, k čemuž se žalovaný více vyjádřil ve svém rozhodnutí: „*obviněný ve svém doplněném odvolání interpretuje rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 As 24/2009-65, když uvádí, že naměřené hodnoty pouze nasvědčovaly, že v organismu byl alkohol a správní orgán se již nezabýval prokázáním, že obviněný byl ovlivněn alkoholem. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že dle metodiky Ministerstva dopravy č.j. lze pozitivní výsledek dechové zkoušky provedené některým z certifikovaných přístrojů považovat pro účely řízení o přestupku prováděného správním orgánem, kterému je záznam o provedené dechové zkoušce předán v rámci oznámení o přestupku, za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem. Výsledky dechových zkoušek správní orgán I. stupně zařadil mezi shromážděné podklady, na jejichž základě byl zjištěn skutkový stav věci, v němž nejsou důvodné pochybnosti*“.

Ke znaleckému posudku se žalovaný vyjádřil také již v napadeném rozhodnutí: „*S námitkou falešně pozitivního výsledku se správní orgán I. stupně vypořádal a odvolací správní orgán se s jeho názorem ztotožňuje. Správně se správní orgán I. stupně také vyjádřil ke znaleckému posudku, když výsledky znaleckého posudku se vztahují na skutečnosti (čas a množství konzumovaného alkoholu), které udal obviněný. Čas a množství konzumovaného alkoholu uvedl obviněný již při projednávání přestupku na místě policistům, tyto údaje i vzhledem k výsledku znaleckého posudku (alkohol, aby byl již odbourán) nelze přijmout a odvolací orgán se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že obviněný požil buď větší než udávané množství alkoholu, nebo sdělil jiné údaje co do doby jeho požití. I kdyby obviněný prohlásil, že alkohol před jízdou vůbec nepožil, vycházel by správní orgán také z výsledků dechových zkoušek a hodnotil by je také jako přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a verzi o tom, že alkoholický nápoj bezprostředně před jízdou nepožil, by také nepřisvědčil. Proto znalecký posudek ve vztahu k ovlivnění alkoholem v inkriminovanou dobu nelze zohlednit*.

Dále uvedl žalovaný, že žalobce se mylí, pokud je toho názoru, že jedinou spolehlivou metodou průkazu případného vlivu alkoholu, je výsledek zjištěný metodou plynové chromatografie za současné kontroly nezávislou laboratorní metodou Widmarkovou, enzymatickou či osmometrickou, protože míra alkoholu v krvi je měřena analyzátozem alkoholu v dechu, což je stanovené měřidlo, které je pro tento účel ověřené a kalibrované, jak vyplývá z ověřovacího listu, který je součástí spisového materiálu. Žalobcem popsané metody se uplatňují v případech, kdy je podezření, že řidič je ovlivněn jinými návykovými látkami, v takovýchto případech jsou žalobcem uvedené metody opravdu jediným prostředkem ke kvantifikaci míry ovlivnění jinou návykovou látkou. V případě, že žalobce nesouhlasil s naměřenými hodnotami, mohl podstoupit odběr vzorku krve a tento poté nechat ověřit na přítomnost alkoholu v krvi. Možnost lékařského vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči byla žalobci hlídkou PČR nabídnuta, tuto však odmítl. Policisté PČR postupovali podle metodiky a provedli odborné měření 2x, přičemž rozdíl mezi měřeními byl 0,01 promile (tedy menší než 10%). Opakované provádění dechových zkoušek je realizováno za účelem eliminace chyb způsobených vnějšími vlivy. K falešné pozitivitě výsledků dechových zkoušek se žalovaný vyjádřil se svém rozhodnutí: „*S námitkou falešně pozitivního výsledku se správní orgán I. stupně vypořádal a odvolací správní orgán se s jeho názorem ztotožňuje. Správně se správní orgán I. stupně také vyjádřil ke znaleckému posudku, když výsledky znaleckého posudku se vztahují na skutečnosti (čas a množství konzumovaného alkoholu), které udal obviněný. Čas a množství konzumovaného alkoholu uvedl obviněný již při*

projednávání přestupku na místě policistům, tyto údaje i k vzhledem výsledku znaleckého posudku (alkohol, by byl již odbourán) nelze přijmout a odvolací orgán se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že obviněný požil buď větší než udávané množství alkoholu, nebo sdělil jiné údaje co do doby jeho požití. I kdyby obviněný prohlásil, že alkohol před jízdou vůbec nepožil, vycházel by správní orgán také z výsledku dechových zkoušek a hodnotil by je také jako přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a verzi o tom, že alkoholický nápoj před bezprostředně před jízdou, by také nepřisvědčil. Proto znalecký posudek ve vztahu k ovlivnění alkoholem v inkriminovanou dobu nelze zohlednit.“

K otázce odůvodnění sankce za spáchaný přestupek, uvedl žalovaný, že v žalobou napadeném rozhodnutí se ztotožnil s odůvodněním uložené sankce správním orgánem I. stupně a na tomto ničeho nemění. K argumentu ohledně porušení zásady dvojího přičítání žalovaný opět uvádí, že je zjevné, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění sankce vyjadřuje k druhu řízeného vozidla a srovnává možné následky a především společenskou nebezpečnost mezi použitím vozidla motorového a nemotorového. Skutková podstata obviněným spáchaného přestupku zní: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem“. Právě kvůli skutečnosti, že zákon o silničním provozu ve svém ust. § 125c odst. 1 písm. b) nerozlišuje druh vozidla, lze k hodnocení správního orgánu, který hodnotil jako přítěžující okolnost řízení motorového vozidla, přihlídnout a takové hodnocení nelze pokládat za zmíněné porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Pro úplnost žalovaný uvedl, že vozidlo definuje ust. § 2 písm. f) silničního zákona následovně: „pro účely tohoto zákona, vozidlo je motorové vozidlo, nemotorové vozidlo nebo tramvaj.“

Žalovaný je toho názoru, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu a podle platných právních norem, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, když napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jehož vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen ve svých právech.

Soud zjistil z připojeného správního spisu, že dne 6. 11. 2011 v 8:20 hod. byl hlídkou OOP Brno-sever v Brně na ulici zastaven a kontrolován řidič (žalobce) při řízení motorového vozidla, registrační značky Při kontrole vzniklo podezření, že řidič je ovlivněn alkoholem, byla provedena dechová zkouška ALKOTESTREM Dräger, která prokázala 0,38 a 0,37 promile alkoholu v dechu. Řidič požití alkoholu doznal, uvedl, že v době od 15:00 hod. do 16:00 hod. dne 5. 11. 2011 vypil čtyři desetistupňová piva. Součástí správního spisu jsou Úřední záznamy o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholického nápoje, z nichž bylo zjištěno, že dechová zkouška dechovým certifikovaným analyzátozem typu Dräger byla provedena v 08:22 hod. s výsledkem 0,38 promile a druhá pak v 08:27 hod. s výsledkem 0,37 promile. Součástí spisu jsou výstupy z tiskárny dechového analyzátoru potvrzující tyto hodnoty, když pod záznamem Oznámení přestupku je kromě policistů podpis žalobce, v němž uvedl, že dechové zkoušky a naměřeným hodnotám nerozumí. Pokud jde o uvedený přístroj, jímž byla dechová zkouška prováděna, jedná se, jak ze spisu vyplývá, o přístroj Dräger ALCOTEST 7510 výrobního čísla ARZMN-0311, když kalibrace byla provedena 18. 4. 2011, jak vyplývá z kalibračního protokolu a poslední kontrola, jak vyplývá z Ověřovacího listu 14. 10. 2011. Z Oznámení přestupku z 6. 11. 2011 pak ještě vyplývá, že

na základě uvedených skutečností, tedy zjištění alkoholu dechovou zkouškou ALKOTESTREM Dräger byl žalobce policií poučen ve smyslu ust. § 67 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o právu na provedení lékařského vyšetření o odběru krve nebo moči. Právě pod údají o výsledku dechové zkoušky a poučení je podpis žalobce a jeho prohlášení, že dechové zkoušce a naměřeným hodnotám nerozumí.

Dne 20. 1. 2012 zahájil Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností s žalobcem řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., jakožto s osobou, která dne 6. 11. 2011, když řídila motorové vozidlo vpo ul. v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou ještě byla pod jejím vlivem a současně ho předvolala k ústnímu jednání ve věci na 13. 2. 2012.

K tomuto jednání se dostavil jeho právní zástupce uvedl, že v době řízení motorového vozidla na sobě žalobce vliv alkoholu za žádných okolností ani v nejmenší míře nepocíťoval. Poté, co byla provedena dechová zkouška a on neznal její přesný výsledek, ani neznal okolnosti, za jak dlouho po požití alkoholu se alkohol z organismu odbourá, připouštěl, že s ohledem na alkohol konzumovaný předchozího dne, se mohl na výsledku dechové zkoušky tento projevit. Na dotaz policistů pravdivě uvedl, jaké množství alkoholu a ve které době před jízdou požil. Předložil správnímu orgánu znalecký posudek, který si nechal vypracovat znalkyní z oboru zdravotnictví – soudní lékařství, a která dospěla k závěru, že alkohol požitý obviněným před jízdou pozitivitu dechové zkoušky za žádných okolností nemohl vyvolat, protože tento alkohol byl dávno před započítáním jízdy z organismu odbourán. Uvedl, že je tedy otázkou, z jakého důvodu se pozitivita dechové zkoušky a v jaké míře během zkoušek projevila. Pro nejasnosti průběhu dechových zkoušek a jejich výsledku zástupce navrhoval výsledek policistů, kteří na místě zakročovali. Ten by měl objasnit jednak projevy obviněného v době kontroly, tedy jeho chování a dále objasnit výstupy údajných dechových analyzátorů, které zjevně nejsou originální a někdo na ně dopisoval řadu údajů. V neposlední řadě i dodržování technologického postupu a návodu použití dechových analyzátorů.

Správní orgán poté předvolal k jednání jednoho z policistů, který dechovou zkoušku u žalobce prováděl, ten po řádném poučení jako svědek u správního orgánu uvedl, že v době, kdy byl zastavován jako řidič vozidla žalobce, byla prováděna ze strany policie běžná kontrola. Řidič předložil doklady potřebné pro řízení a provoz vozidla. V průběhu kontroly vzniklo podezření, že řidič je ovlivněn alkoholem. Měl zarudlé oči a byl cítit alkohol. Proto byla provedena dechová zkouška přístrojem Dräger s pozitivním výsledkem. Pozitivní byla i opakovaná dechová zkouška. Žalobce byl se zkouškami vizuálně seznámen, požití alkoholu doznal, svědek se domnívá, že uvedl požití alkoholu předchozí den nebo noc. O jaké množství se však jednalo, si již nevzpomínal. Byl poučen o možnosti lékařského vyšetření spojené s odběrem krve, ale toto odmítl. Na základě těchto skutečností mu byl zadržen ŘP a sepsáno Oznámení o přestupku, byla mu zakázána další jízda. Na dotaz, zda řidič na místě uváděl, že hodnotám nerozumí, nemůže se k tomu vyjádřit, svědek uvedl, že na toto si vzpomíná, když se ho ptal, čemu nerozumí, nedokázal odpovědět. Na dotaz na svědka, proč, když žalobce uvedl, jak vyplývá ze záznamu, že vypil předchozího dne mezi 15:00 – 16:00 hod. čtyři piva, nebyl nařízen policií odběr krve, protože takovéto množství předchozího dne nemohlo způsobit pozitivitu dechových zkoušek, nemohla tedy být vyvolána tato pozitivita alkoholem, svědek uvedl, že to, že žalobce požil alkohol v hodinách jím uváděných a v míře, kterou tvrdil, není policista schopen na místě ověřit v tom smyslu, zda toto je pravdivé. Proto spoléhá na certifikovaný ověřený přístroj měření alkoholu v dechu, jehož výsledky byly pozitivní i v zákonné 10 % odchylce opakovaných dechových zkoušek, což jako důkazní prostředek stačí. Pokud jde o odběr krve, žalobci byl nabídnut, ten ho odmítl. Není povinností policisty

vyzývat žalobce k odběru krve v těchto přestupkových hladinách. Dále uvedl, že mají nařízení při zjištěné hladině přibližně od 0,9 do 1,29 promile provádět odběr krve pro rozlišení trestného činu či přestupku, a to k objektivnímu zjištění ovlivnění alkoholem.

Dne 30. 7. 2012 požádal žalobce znalkyni o vypracování dodatku znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, když uvedl, že trvá na tom, že den před kontrolou, tj. 5. 11. 2011 v době mezi 15:00 hod. a 16:00 hod. vypil čtyři püllitry desetistupňového piva, žádný jiný alkohol již nekonzumoval a před jízdou ani během jízdy na sobě vliv alkoholu nepocíťoval. Uvedl však, že v průběhu řízení o přestupku vyšly najevo některé další okolnosti případu, které dle názoru žalobce je třeba posoudit ze soudně lékařského hlediska. Jde o okolnosti plynoucí z vyjádření obviněného, a to:

Žalobce ve spolupráci se svojí manželkou uvedeného dne, kdy proběhla kontrola PČR, tj. krátce před odjezdem z domu, tedy asi deset minut před provedenou kontrolou, s použitím lihového čističe odstraňoval mastnou skvrnu na oděvu. Jednalo se o odstranění skvrny na oblečení v oblasti krku a hrudi, kterou si způsobil během snídane. Mastnou skvrnu odstraňoval lihovým čističem, který částečně nasákl do oděvu. Lihem byl zasažen oděv, na kterém se vytvořila vlhká, ale na pohled téměř neznatelná skvrna o velikosti cca 15 x 10 cm. Manželkou, která s uvedeným typem čištění oděvů má zkušenosti, byl ujištěn, že skvrna se během cca hodiny z oděvu zcela vytratí. Obviněný z přestupku sice nedokáže zhodnotit, zda lihové výpary po aplikaci lihu na oděv mohly či nemohly ovlivnit výsledek dechové zkoušky, případně zda mohly vyvolat tu míru positivity, která dechovými zkouškami byla zjištěna. Domnívá se sice, že je na bedrech správních orgánů, aby tyto okolnosti přezkoumaly, nicméně s ohledem na to, že již předložený znalecký posudek znalkyně z oboru soudního lékařství, se rozhodl, že na uvedené okolnosti nechá zpracovat dodatek ke znaleckému posudku a předloží ho správnímu orgánu. Činil tedy na znalkyni otázku, zda mohla pozitivita provedených zkoušek být vyvolána výpary použitého lihového čističe k čištění oděvů.

Dne 1. 8. 2012 znalkyně doplněk posudku vypracovala, když uvedla, že Ústav soudního lékařství FN u svaté Anny v Brně v rámci spolupráce s Odborem služby dopravní policie Krajského ředitelství Zlínského kraje zjistil, že alkoholové výpary v uzavřené kabině vozidla ze směsi do odšťikovačů způsobují falešnou pozitivitu dechových zkoušek. Teoreticky by uvedený princip bylo možno analogicky aplikovat na konkrétní případ, kdy alkoholové výpary se mohly vypařovat z oděvu, který byl těsně před jízdou čištěn lihovým čističem. Do jaké výše mohl ale ovlivnit dechový analyzátor a po jakou dobu, nelze jen teoreticky určovat, musela by být provedena série pokusů. Teoreticky je tato možnost falešného ovlivnění dechového analyzátoru tímto způsobem pravděpodobná.

Dne 13. 8. 2012 vydal Magistrát města Brna, Odbor dopravně-správních činností pod č.j. rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinného z toho, že dne 6. 11. 2011 v 08:20 hod. v na ulici řídil osobní auto tovární značky, registrační značky v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Přístrojem Dräger mu byla zjištěna hladina alkoholu v krvi při prvním měření v 08:22 hod. ve výši 0,38 promile a při druhém měření v 08:27 hod. ve výši 0,37 promile. Svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a proto se mu podle ust. § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů ukládá pokuta v částce 15.000,- Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále byl zavázán k povinnosti

nahradiť náklady prešupkového řízení ve výši 1.000,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že po seznámení s veškerým důkazním materiálem zaslal zmocněnec obviněného správnímu orgánu podání, v němž uvádí nové skutečnosti, které jak tvrdí, mohly ovlivnit výsledek dechové zkoušky na alkohol. Nově se zaobírá myšlenkou o možnosti falešné pozitivitě dechové zkoušky z důvodu nasáknutí oděvu lihovým čističem. Správní orgán pokládá takové vyjádření pouze za další výmluvu a snahu protahovat celé řízení. S ohledem na dobu spáchání skutku, což bylo dne 6. 11. 2011, nelze takové vyjádření pokládat za hodnověrné. Obviněný měl možnost takovou skutečnost vysvětlit znalci již v době zadání 1. posudku, lze předpokládat, že znalec v tomto oboru by se na takovou skutečnost obviněného jistě i zeptal. Je s podivem, že si obviněný najednou přesně pamatuje, kdy a za jakých okolností lihový čistič použil. V neposlední řadě by si policisté jistě všimli fleku na oděvu, který by v době kontroly měl řidič zcela jasně viditelný. Návrh na doplnění znaleckého posudku se pro shora uvedené důvody zamítá. U obviněného byly provedeny toho dne dvě dechové zkoušky s pozitivním výsledkem. Orgán policie tedy splnil veškeré podmínky měření, kdy provedl nezávislé dechové zkoušky s vyloučením možnosti požití alkoholu či jiných tekutin a léků ovlivňující správnost měření. V tomto případě vzal správní orgán za důkaz výsledky obou dechových zkoušek, které se ve výsledných hodnotách liší pouze rozdílem jedné setiny promile a ve své podstatě vykazují minimální odchylku. Dechové zkoušky byly provedeny s odstupem pět minut a svými hodnotami se takřka neliší. Přesnost přístroje byla zachována. Výsledkem policisty bylo vyvráceno možné kouření mezi jednotlivými dechovými zkouškami. Správní orgán vzal za prokázané, že obviněný řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, což jednoznačně vyplývá z Oznámení o přestupku, kdy jako řidič byl stavěn a kontrolován hlídkou Policie ČR. Existence pozitivní dechové zkoušky je zadokumentována protokolem tiskárny Alkometru. Obviněný policistům na místě spáchání přestupku přiznal požití čtyř desetistupňových piv předchozí den v době od 15:00 do 16:00 hod. Množství požitého alkoholu ale neodpovídá zjištěné hladině alkoholu, to lze obecně odvodit i z laických propočtů běžně dostupných na internetových stránkách. Není třeba k takovému závěru ani odborných znalostí znalce soudního lékařství. Je evidentní, že obviněný požil buď větší než udávané množství alkoholu nebo sdělil jiné údaje, co do doby jeho požití. V tomto ohledu se správní orgán ale nezabýval množstvím alkoholu, který obviněný před jízdou požil. Taková otázka se jeví s ohledem na pozitivní záchyt alkoholu a při takové hladině jako naprosto irelevantní. K naplnění objektivní stránky přestupku mohlo při takové hladině dojít pouze požitím alkoholického nápoje. Vyjádření obviněného o údajném množství požitého alkoholu pokládá správní orgán za více jak zkreslené. Obviněný řídil motorové vozidlo v natolik krátké době od požití alkoholu, kdy byl ještě pod jeho vlivem. S ohledem na zjištěnou hladinu 0,38 a 0,37 promile se jeví rozvíjení dedukcí o odpočtu konstanty 0,24 promile jako maximální dovolené chyby dechového analyzátoru bezpředmětnou. Tato konstanta slouží pouze k posouzení výsledku dechové zkoušky z hlediska její positivity. Obviněnému byla naměřena hladina 0,38 a 0,37 promile, kdy rozhodně nelze hovořit o fyziologické hladině. Je naopak nesprávné odečítat zmíněnou konstantu a zbylý výsledek pokládat dále za fyziologickou hladinu, jak ve svých závěrech konstatuje znalec z oboru soudního lékařství. Ad absurdum i v okamžiku opodstatněnosti závěrů znalce nebylo možné postihnout hladinu alkoholu ve výši 0,24 promile (konstanta) plus 0,29 promile (v literaturách obecná až maximální fyziologická hladina alkoholu). K uloženým sankcím správní orgán uvedl, že jako polehčující okolnost hodnotí jednak nízkou hladinu alkoholu a v tomto ohledu i nedbalostní ráz spáchání přestupku. Naopak jako přitěžující okolnost hodnotí jednání obviněného, který řídil motorové vozidlo, kdy společenská nebezpečnost jeho protiprávního jednání je podstatně vyšší než např. řízení nemotorového vozidla, dále výpis z karty řidiče, podle něhož se podobného jednání dopustil opakovaně. U obviněného se jedná o hrubou nekázeň, kdy nerespektoval základní povinnosti

řidiče, přitom právě v zájmu ochrany účastníků silničního provozu je zamezení páchání tohoto druhu přestupku, z jehož příčin velmi často dochází k dopravním nehodám s fatálními následky. Správní orgán uložil sankci v souladu se zásadami správního trestání, zejména se zásadou prevence tak, aby u obviněného zajistil do budoucna stav, kdy se obviněný obdobného jednání vyvaruje. S ohledem na výše popisovanou přitěžující a polehčující okolnosti uložil správní orgán sankci zákazu činnosti při spodní hranici zákonné sazby, kdežto sankci pokuty přibližně v polovině jejího rozpětí. Uložil sankci v souladu se zásadami správního trestání, zejména se zásadou prevence tak, aby u obviněného zajistil do budoucna stav, kdy se obviněný obdobného jednání vyvaruje.

S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, když poukázal na to, že správní orgán nesprávně interpretoval rozsudek NSS č. j. 5 As 24/2009-65, kdy použití části citovaného textu z uvedeného rozsudku je na danou věc naprosto nepřiléhavé a vytržené z kontextu. Současně je třeba poukázat na skutečnost, kterou i samotný rozsudek takto formuluje, totiž, že „jakákoliv naměřená hodnota vyšší než nula pouze nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Za pozornost stojí formulace rozsudku NSS, z které tedy nelze vysledovat ten právní názor, který správní orgán prezentuje a promítá do rozhodnutí. Jestliže v případě žalobce uvedené hodnoty pouze nasvědčovaly (jak uvádí NSS, nikoliv prokazovaly), že v organismu byl alkohol, bylo povinností správního orgánu se tímto podezřením náležitě zabývat, což se nestalo. Žalobce tedy nesouhlasí s výrokem o vině, namítá také, že správní orgán při ukládání druhu a výše trestu porušil zásadu ne bis i idem, porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když v rozporu s touto zásadou jako přitěžující okolnost vyhodnotil znak skutkové podstaty, viz první část druhé věty druhého odstavce na straně 6 napadeného rozhodnutí. Jestliže tedy již samotné řízení vozidla po požití alkoholu v takové míře, kdy řidič by ještě mohl být pod jeho vlivem, je znakem skutkové podstaty, nelze tutéž okolnost vyhodnocovat ještě navíc jako okolnost přitěžující. Vyplývá to ze základních pravidel teorie práva, které byly blíže rozvedeny v několika rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR. Takový zákaz dvojího přičítání lze dovodit z obecného ústavního principu obsaženého mj. v článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno a řízení o přestupku bylo zastaveno.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, jež je předmětem soudního přezkumu a jehož výrok byl citován, z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně pro svá zjištění shromáždil podklady spočívající ve vyjádřeních obviněného, výsledcích dvou dechových zkoušek dechovými analyzátory, svědectví policisty a údajů policistů v jimi zpracovaných podkladech. Z podkladů zpracovaných policisty vyplývalo jednoznačně jednak to, že dechové zkoušky měly obdobné pozitivní výsledky, tak to, že obviněný byl na místě s výsledky dechových zkoušek srozuměn, vyjádřil se však ve smyslu, že jim nerozumí, avšak po dotazu policisty, čemu nerozumí, nedokázal odpovědět a požití alkoholu přiznal, i když uvedl množství a čas, kdy alkohol požíval, kdy ze znaleckého posudku vyplynulo, že v inkriminované době byl alkohol již odbourán. V řízení o přestupku pak obviněný nabídl verzi, že ráno v den kontroly PČR čistila manželka obviněnému skvrnu na jeho oděvu lihovým čističem, který částečně nasákl do oděvu. Zjednodušeně řešeno tak z podkladů vyšly najevo dvě verze – jedna taková, že obviněný alkohol před jízdou pil, ale v jiném množství a v jiném čase, než uvedl policistům při kontrole (to má oporu v pozitivních dechových zkouškách a údajích, které jsou zaznamenány na bezprostředně sepsaném záznamu, přičemž o těchto údajích i svědčil policista) a druhá, že obviněný alkohol nepil, a že výsledky dechových zkoušek byly falešně pozitivní, vzhledem k výparům z oděvu ošetřené lihovým čističem, což je tvrzením obviněného. Verze, k níž se přiklonil prvoinstanční orgán, tj. že

obviněný řídil osobní automobil po požití alkoholu pod jeho vlivem, je tedy jednou z verzí, která v řízení vyšla za pomoci důkazů provedených zákonným způsobem najevo, tudíž nestojí mimo podklady a má v nich oporu. Jestliže pak prvoinstanční orgán vyložil v odůvodnění svého rozhodnutí, proč se přiklonil k jedné ze dvou z podkladů se nabízejících verzí a tato jeho úvaha není v rozporu se zásadami logiky (což není), nelze konstatovat rozpor skutkových zjištění prvoinstančního orgánu podstatných pro výrok o vině s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že byly provedeny dvě dechové zkoušky. Jedna v 08:22 hod. a druhá v 08:27 hod. Obě měly pozitivní výsledek s velmi podobnými hodnotami – 0,38 a 3,37 promile. Vyhodnocením těchto dechových zkoušek izolovaně je nutno dospět k závěru, že obviněný požil alkoholický nápoj a v době řízení byl pod jeho vlivem. Z logiky věci nutno dovodit, že opakování testu s konzistentním výsledkem výrazně snižuje pravděpodobnost jeho chyby. Při hodnocení výsledku dechových zkoušek odvolací orgán bere v úvahu, že obě zkoušky měly takřka totožný výsledek (což redukuje možnost nesprávného měření), tak fakt, že z právní úpravy lze dovodit typovou vyšší míru relevance takového měření, přičemž konkrétní přístroj odpovídal technickým požadavkům. Na základě toho všeho přiznává odvolací orgán výsledkům dechových zkoušek shodně s orgánem prvoinstančním vysokou míru věrohodnosti a pravdivosti. K zavinění přestupku obviněným odvolací orgán uvedl, že ust. § 3 zákona o přestupcích stanovuje, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za přestupek spáchaný obviněným dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, nestanovuje zákon potřebu úmyslného zavinění, lze tedy konstatovat, že obviněný spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti (jelikož zřejmě nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl) a je tedy za přestupek odpovědný. Zákonodárce stanovil v § 5 odst. 2 zákona o silničním provozu jednání řidiče, která jsou neslučitelná s provozem na pozemních komunikacích a jeho bezpečností, čímž nezpochybnitelně určil, jaké jednání ohrožuje či porušuje zájem společnosti. Shora uvedené protiprávní jednání obviněného zcela jistě ohrožuje zájem chráněný právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost. Tímto byl naplněn také materiální prvek přestupku. Žalovaný pak také v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně rozebírá, proč a z jakých důvodů se ztotožnil s uloženými sankcemi a ztotožnil i se zdůvodněním, které ve svém rozhodnutí uvedl prvostupňový správní orgán.

Skutkové a právní zhodnocení věci soudem:

Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem.

Podle § 125c odst. 1 písm. b) uvedeného zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo použití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Krajský soud v Brně v tomto směru cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 59/2010-78, z něhož vyplývá, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové

tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Pokud krajský soud operoval s pojmem tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi, je třeba zdůraznit, že pro posouzení viny ze spáchání přestupku musí být vyloučeno, že je zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle obviněného důsledkem jiné okolnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65). Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“). Podle § 16 odst. 2 tabákového zákona *„orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost podle odst. 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.“* Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [§ 2 písm. l) tabákového zákona] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m) tabákového zákona]. Současně je ze znění § 16 odst. 2 tabákového zákona patrné, že s účinností od 1. 1. 2009 je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schválený českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákon č. 505/1990 Sb. o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“) přiznaná větší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Zvláštním právním předpisem, jenž má na mysli § 16 odst. 2 tabákového zákona je právě zákon o metrologii, resp. prováděcí vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky). V posuzované věci vyplynulo ze správního spisu, že Policie ČR opakovaně provedla při silniční kontrole u žalobce dechovou zkoušku kalibrovanými analyzátozem alkoholu v dechu s výsledkem 0,40 a 0,35 g/kg).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že správní orgány skutkový stav zjistily náležitě, takže o něm nejsou důvodné pochybnosti, tak jak má na mysli ust. § 3 správního řádu.

Je nepochybné, že dne 6. 11. 2011 v 08:20 hod. byl žalobce stavěn hlídkou PČR, když jak vyplynulo z výpovědi svědka – policisty, v průběhu kontroly vzniklo podezření, že řidič je ovlivněn alkoholem, neboť měl zarudlé oči a byl z něj cítit alkohol. Proto byla provedena dechová zkouška digitálním analyzátozem alkoholu v dechu Dräger, který byl řádně kalibrován a ověřen, jak vyplývá z dokladů založených ve správním spise. Dechová zkouška byla provedena 2x, odstup mezi provedenými zkouškami byl 5 minut a v jednom případě, tedy v prvním byl výsledek dechové zkoušky 0,38 promile alkoholu v případě žalobce, výsledek druhé zkoušky byl téměř totožný, 0,37 promile alkoholu. S výsledkem dechových zkoušek byl žalobce seznámen, jak ze spisu vyplývá a pokud v Oznámení přestupku po provedení dechových zkoušek uvedl, že dechové zkoušce a naměřeným hodnotám nerozumí,

toto jeho vyjádření je naprosto nelogické, neboť není možné, aby dospělý člověk - řidič, nevěděl, co je dechová zkouška na alkohol a nevěděl, co znamenají naměřené hodnoty (povinností řidiče je zejména znát dobře silniční zákon).

O výsledku dechové zkoušky provedené dopravními policisty, jež jsou v tomto směru zajisté řádně a správně proškoleni, jak s takovým přístrojem zacházet, tedy že řádně znají návod k obsluze, není nejmenšího důvodu pochybovat, zvláště pak, když byla provedena 2x s téměř srovnatelnými hodnotami.

Pokud by žalobce měl za to, že alkohol, o němž uváděl, že ho požil v odpoledních hodinách předchozího dne, byl již odbourán (vedl čtyři püllitry desetistupňového piva) nebo, že měření není správně prováděno dle návodu, nebo že přístroj na měření není v pořádku, mohl podstoupit lékařské vyšetření a odběr krve nebo moči, jak byl poučen policistou a jak jednoznačně vyplývá i z Oznámení přestupku.

Soud zde uvádí, že pokud si byl žalobce zcela jistý, že alkohol byl již odbourán, nebylo nic jednoduššího, než se podrobit lékařskému vyšetření a odběru krve nebo moči, aby v tomto směru měl naprostou jistotu.

I z toho, že žalobce lékařské vyšetření a odběr krve nebo moči nepodstoupil, má soud postaveno na jisto, že jeho údaje o požití alkoholu předchozího dne v množství, které uvedl, nejsou pravdivé.

Soud se v tomto ztotožňuje s tvrzením vyslechnutého svědka – policisty, že dechová zkouška byla provedena zejména proto, že policista při kontrole nemůže vědět, zda skutečnosti o požitém alkoholu, tedy množství i době, uváděné řidičem jsou pravdivé a právě proto je orientační dechová zkouška prováděna.

Soud uvádí, že s tímto tvrzením policisty se plně ztotožňuje, neboť zajisté je v zájmu řidiče, který je kontrolován hlídkou PČR a je u něho prováděna orientační dechová zkouška, aby neuvedl skutečné množství a dobu požitého alkoholu, neboť jako řidič musí znát zákon o silničním provozu, ví, že řízení motorového vozidla v době, kdy je ještě ovlivněn alkoholem, je přestupkovým jednáním, za které hrozí poměrně vysoké finanční sankce, ale zejména jednou ze sankcí v takovém případě je i zákaz řízení motorového vozidla, čemuž se chtějí, z pochopitelných důvodů, řidiči vyhnout.

Soud tedy uvádí, že s ohledem na výsledek provedené orientační dechové zkoušky, dále pak s ohledem na výpověď svědka – policisty, který žalobce kontroloval a hovořil s ním, nezpochybňuje, že zjištěné množství alkoholu u žalobce v době, kdy řídil motorové vozidlo a byl stavěn hlídkou PČR, je správné, a že údaje žalobce o množství, případně čase požitého alkoholu předchozího dne nejsou pravdivé zvláště, když policista při kontrole žalobce z jeho dechu cítil alkohol.

V případě, že by žalobce požil čtyři desetistupňová piva předchozího dne v odpoledních hodinách, nic dalšího z alkoholu nekonzumoval, by z jeho dechu rozhodně nemohl být cítit alkohol.

Tvrzení žalobce v tomto směru, tedy o množství a čase požitého alkoholu, soud pokládá za tvrzení pouze účelové proto, že žalobce se chtěl vyhnout sankci, kterou mohl za přestupkové jednání očekávat.

Soud naopak uvěřil tvrzení svědka – policisty, a to proto, že tento neměl sebemenší zájem na výsledku dechové zkoušky, nebylo prokázáno, že by vůči žalobci měl „nějaký“ vztah, a to zejména negativní, jednalo se tedy v tomto případě, kdy policista žalobce kontroloval, o plnění běžných služebních povinností, tedy o běžnou kontrolu, na jejímž výsledku policista, na rozdíl od žalobce neměl žádný zájem.

V průběhu správního řízení, a to až téměř devět měsíců od kontroly policisty, přišel žalobce s další verzí příběhu, která mohla ovlivnit pozitivitu dechové zkoušky na alkohol, a to, že krátce před kontrolou PČR kouřil, používal mentolovou žvýkačku, a že v den kontroly, a to asi deset minut před provedenou kontrolou s pomocí manželky odstraňoval ze svého oděvu lihovým čističem mastnou skvrnu na oděvu, a to na oblečení v oblasti krku a hrudi, kterou si způsobil během snídani s tím, že lihový čistič částečně nasákl do oděvu a vytvořil vlhkou, na pohled téměř neznatelnou skvrnu o velikosti cca 15 x 10 cm.

Požádal znalkyni o doplnění znaleckého posudku v tom smyslu, zda i toto by mohlo mít vliv na pozitivitu alkoholu při provedené orientační dechové zkoušce.

Tato verze předestřená žalobcem po tři čtvrtě roce od spáchání přestupku je dle soudu verzí jednoznačně smyšlenou, neboť je přece naprosto nelogické, aby si žalobce na tuto, jak uvádí dost zásadní skutečnost, nevzpomněl v době prováděné kontroly policií a prováděných dechových zkoušek a vzpomněl si na tuto skutečnost za tři čtvrtě roku. Navíc pak by tuto vlhkou skvrnu na oděvu žalobce v oblasti krku a hrudi, zvláště když byla, jak uvedl, o velikosti 10 x 15 cm rozhodně musel vidět i policista, který prováděl u žalobce orientační dechovou zkoušku a tedy stál v jeho bezprostřední blízkosti a navíc je dle názoru soudu téměř nemožné, aby žalobce odcházel z domu a odjížděl s autem s takto čerstvě vyčištěným oděvem lihovým čističem, což by také rozhodně muselo být cítit, zajisté by dospělý člověk takto neodcházel z domu a vzal si jiný oděv.

V tomto směru tedy soud uzavírá, že tato verze předestřená tři čtvrtě roku o provedené orientační dechové zkoušce, je zcela jistě příhodou smyšlenou.

Tuto verzi příběhu soud tedy označil za nepravdivou a přiklání se na základě provedených důkazů ve správním řízení (podkladů založených ve spise policie a výslech svědka – policisty) k tomu, že byla ze strany správních orgánů jednoznačně prokázána přítomnost alkoholu u obviněného z přestupku a tato skutečnost byla způsobena požitím alkoholického nápoje, když žalobce řídil motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje v takové době, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, kdy tato skutečnost byla prokázána provedenými orientačními dechovými zkouškami i výpovědí policisty (při kontrole byl cítit z dechu alkohol). Soud tedy neuvěřil verzi žalobce o tom, že by požil předchozího dne v odpoledních hodinách mezi 15:00 až 16:00 hod. čtyři půllitrová desetistupňová piva a žádný jiný alkohol nekonzumoval.

Pokud pak žalobce namítá, že v rozporu se zákonem správní orgány neprovedly důkaz znaleckým posudkem a jeho doplňkem, který si nechal vypracovat žalobce a předložil správnímu orgánu, soud k tomu uvádí, že se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že v daném případě nebyl žádný důvod důkaz tímto posudkem provádět, neboť znalkyně vyšla pouze z údajů a skutečností, který ji sdělil samotný žalobce a to o množství a době požitého alkoholu, když tato informace, tedy množství a čas požitého alkoholu, nebyla nijak objektivně prokázána. Tvrdil ji pouze sám obviněný z přestupku, který měl samozřejmě zájem na

výsledku přestupkového řízení v jeho prospěch, tedy aby nebyl uznán vinným z přestupku, jež mu byl kladem za vinu. V tomto směru postupoval správní orgán zcela v souladu s ust. § 52 zák. č. 500/2004, správní řád, dle něhož účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Důkaz listinný, tedy důkaz posudkem, který si nechal vypracovat samotný žalobce nebyl potřebný ke zjištění řádného stavu věci a to z důvodu, které soud zde předestřel, a proto také nebylo potřeba takovýto důkaz provádět.

Soud uzavírá, z toho co bylo zjištěno a prokázáno ve správním řízení, že správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu u obviněného při řízení motorového vozidla zjistil, když, jak vyplývá z již citovaného rozsudku NSS v ČR platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel.

Krajský soud uvádí, že nesouhlasí ani s názorem žalobce v otázce přihlédnutí k přitěžující okolnosti při ukládání sankce a porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Jak vyplývá z rozhodnutí, při ukládání sankcí, správní orgán vycházel z ust. § 125 odst. 4 písm. c), dle něhož za něhož za přestupek se uloží pokuta od 2.500,-Kč do 20.000,-Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. b) a dále vyšel z § 125c odst. 5, kdy za přestupek podle odst. 1 písm. b) § 125 c) se uloží zákaz činnosti od 6-ti měsíců do jednoho roku a přihlédl přitom k ust. § 11 a § 12 zákona o přestupcích, když z ust. § 11 odst. 1 a 2 vyplývá, že za přestupek lze uložit sankce napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz pobytu a sankci lze uložit samostatně nebo s jinou sankcí; napomenutí nelze uložit spolu s pokutou.

Z ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona pak vyplývá, že při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k výši zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Soud má za to, že ke všem těmto skutečnostem, a to ať již polehčujícím či přitěžujícím soud přihlédl, náležitě je v rozhodnutí zdůvodnil a v žádném případě při ukládání sankce nebyla porušena zásada zákazu dvojího přičítání.

Soud souhlasí s tím, že u žalobce bylo přihlédnuto při ukládání sankce jako polehčující okolnosti, že přestupek byl spáchán z nedbalosti (nevědomá nedbalost), hladina alkoholu při řízení motorového vozidla byla zjištěna poměrně nízká, kdy bylo nutno však přihlédnout i k okolnostem přitěžujícím a to zejména ke značné společenské nebezpečnosti uvedeného přestupkového jednání, dále k tomu, že podle výpisu z EKŘ se obviněný již podobného jednání opustil opakovaně, a že řídil vozidlo motorové, nikoliv nemotorové, když soud souhlasí s tím, že v ust. § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona je uvedeno „řídí vozidlo“, není tedy rozlišeno, zda motorové či nemotorové, když mnohem nebezpečnější je řízení motorového vozidla v době, kdy je řidič ještě ovlivněn při řízení alkoholem, což se v daném případě stalo.

Zde soud uzavírá, že i rozhodnutí o uložení sankci je zdůvodněno řádně a zcela správně a s tímto odůvodněním soud souhlasí.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci žalobce neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, ve věci měl naopak úspěch žalovaný, kterému však žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně